

PILIZOTA SZANDRA

Pepe Canalejo: Almería-sorozat – Szivatáska

Andalúzia, spanyol romák, lopott pénzesztáska

vígjátéki jelleg

– Kapcsód má' be a kú'va generátort! Pilácsot meg tévét akarunk! – vernyákolta a La Chanca-i barlangputri cante jondo, cante chico és cante burro hangnemben.

Az áramfejlesztő még vedelt. Úgy tűnt, mintha Tolvaj Ramón hugyozta volna a tankjába a gázolajat.

A gitano aranyfogas vigyorral pöfékelt a gyúlékony lötty fölött, míg a szürkület lassan olyan feketévé emésztette a hegyoldalt, a belé vájt odúkkal együtt, mint az africano bevándorlók. A hold benne a folt volt Ramón kikericssárga gatyájának elején. A hold udvara pedig a szürke és három számmal nagyobb zakója.

– Jóvanmá'! – mászott fel a sóhaj alacsony homlokán és csimbókos, válig érő hajába rejtőzött. – Hogy fó'dú'nátok föl a prikezsiába' meg a kúrelásba'! Mind!

Miután jóllakatta és beindította a generátort, visszacsoszogott a zsúfolt lukba. Nem kellett ide világosság, mert a telep összes szeme ragyogta be a barlanglakást. Ramón benyomta a házimozit. Bevackolta magát egy horgas orrú manus mellé és nagyot kortyolt a pájinkásüvegéből. Jobbja Afrodita, a felesége szoknyája alá settenkedett.

„Pia, meg tévé, meg a pöcöklapozás... De jó dó'gom va'!”

– Tegnap délután kiraboltak egy almeriai bankot – mondta a zajládában a hátranyalt sérójú mandró. – A két tettes zsákmányával a La Chanca városrészben lévő szeméttelre menekült, ahol tűzpárbaj alakult ki a rendőrökkel. Az egyik elkövető életét vesztette. A másikat őrizetbe vették. A bankból ellopott pénzt nem találták meg.

– Mer' húlyék! – kommentálta a hírt a flaska tulajdonosa, Tökfej Paquito és a térdére ültette a közjük furakodó ötéves kisfiút.

– Beszarás ez a beszélős doboz, Tökfej! Jéé, hogy spurizik a bácsi benne!

– A csúnya rendő'rács be akarják zá'ni a kóterbe!

– Apuci! – fordult Ramónhoz a kis Jézus. – Mé' nem te menté' a bankba? Há' nekünk is ke' a lé!

– Mer' apád egy balfasz! – gomolygott a csípős pipafüst Afrodita világfáló gambájából. – Akkó' éppe' a kocsmába' baszta az annyát!

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, kertészként dolgozik, gyerekkora óta ír.

Ramón meg sem hallotta a „dicsérő” szavakat és a vendégsereg izgatott susmusolását. Elmerült a gondolatainak légüres terében.

„A bankbó' e'csóre't píz't nem talá'ták meg...”

*

Valagtól fejig és visszafelé hortyogott a putri. A Hazudósnő homloka közepén a bibircsók – az örökké éber harmadik szem – őrizte férje, Tökfej Paquito és a gyerekek szovelását.

Az előbbi setéten forgó pupillái festették meg az éjszakát és bugyija gumiján a csillagok gitároztak búleriát. Álmodott. Hogy baró kérót vesznek a Tolvaj Ramónnal a dzsuvatelepen bujkáló lóvéból. Az izgatottság a hajnal közeledtével elhatalmasodott rajta.

Legurult a bedes matracról. Kitapogatta pöcsétes szerkóját, amit a felesége tépett le róla a házimozi után.

„Gatyát fe'kötni, mer' akció va'!” – hányta magára a rongyokat.

A lángoló napkelte megdöböntő látvánnyal öltött rá nyelvet. La Chanca összes biciglije és épkezlábnak nevezhető gitanója fújtogatta a pörzsölt benzineshordókat. Teljes guberálós menetfelszerelésben.

– Senki nem bír alunni? – böfögte Tökfej és késsel csiklandozta Ramón hasát. – E'pofáztad, hogy...?!

– A szegíny tesók megosztyák a dó'gaikat. Ugyi, Ramón? – pörgette a piszkavasat a hátuk mögött a Kukabúvár Ezekiel.

Tolvaj gondolatban kigyapálta a langalétából a szuszt saját vasrúdjával.

Szürreális vörös köd szitált a sztrádára. A drótszamár-karaván vadul kigyózott a munkába menő csúcsforgalomban. Sosem tapasztalt időpontban, sosem hallott kajabálással és sosem látott hosszúsággal.

– Ha e'megy előlem a lé, szétrúgom a picsátokat!

– Kussojjá' és tekerjé'!

– Pe'sze! Enyimé lesz a guba!

– Millijók! Millijók! – Ramón követve a többieket bevágott a fekete Peugeot elé.

A járgány ablakából szőrösen bőgött a fenyegetés:

– Ájratok meg, rohattállatok vagy hívom a rendőröket! A bicigliút az másutt van!

– Ájjon meg... benned a pusztulat meg a kúrelás! – röhögte Ramón.

Nem sejtette, hogy nem sokkal később mindegyikük ezzel a vernyákolással döngeti a drótkerítést:

– Micsiná'sz?! Ájjá' má' meg!

A munkagép méteres árkot karmolt az egyik szeméthalom oldalába. A markoló sofőrje valami átlátszó levét szopogatott egy literes flaskából és Camarónnal együtt gajdolt.

– Vissza, papa! – két serdülőkorú „kincsvadász” szökkent át a kerítésen, mint azok az erszéyes ausztrál dögök. Testükkel védték a mocskot.

– Húlyegyerekeek! – a dzsuvacsósz veszettül taposta a fékpedált, de az üveget még véletlenül sem ejtette el.

– Papa! Dó'goznunk ke'! Mer' éhendeglünk!

– Mosta' én dó'gozok!

– De te kapol lét a főnöktő'! Mi meg a lónak a faszát!

A szemétőr a fülénél fogva pakolta a fiúkat a kerítés mögé, miután elhagyta a vezetőfülkét.

– Ide nem lehet mindég gyönni, mint a nyilvános klotyóba! – Ramón lepittyedt pofája szöget ütött a fejébe. – Ha előbb aka'tok melózni, akkó' aggyatok valamit! Ramón! Mara't a Chuchoso bá' pájinkájábó'?

– Csak a csupasz seggem va'!

– Az nekem nem ke'! – a papa hosszú ujjaival feltolta a Tolvaj ajkait.

– A melóér' mindé't! – vitte a díszes társaság szavát Ezekiel.

– Ramón aranyfogát! Paquito! Bokszojjá' egyet a papának!

– Papa, de okos vagy! Aszt szokták ütni, ami a leggyengébb! – nem sajnálta szomszédját és barátját.

– Ne báncsá'! Neee! – Ramón bömbölve hátrált a telep lakóinak polipos karjaiba.

– Boks! Boks! Boks! – visszhangzott a környék.

Tökfej lesújtott. Ramón agya helyén lottyant a szennyvíz és három fogal csurgott ki a földre. Ebből kettő volt arany, egy pedig szuvas.